

ZHTOYNTAI...ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ

Νόμιζα ότι θα βρω δυστυχία και πόνο. Αντιθέτως, μόλις είδα τις πόρτες του αμφιθεάτρου, στο οποίο είχαμε συγκεντρωθεί, να ανοίγουν και να ορμούν μέσα με ανυπομονησία και χαρά είκοσι χαμογελαστά αγόρια και κορίτσια κάθε ηλικίας (υπήρχαν και άτομα 20-25 ετών), ένιωσα τα πρώτα ψήγματα της αμφιβολίας. Εκείνη τη στιγμή ξαφνιάστηκα και αναρωτήθηκα για πρώτη φορά, μήπως τελικά η ιδέα που είχε ο έξω κόσμος για το σχολείο και αυτά τα παιδιά ήταν απλώς απόρροια μόνιμης παραπληροφόρησης και προκαταλήψεων, ενώ η πραγματικότητα ήταν εντελώς διαφορετική. Το σίγουρο ήταν πως σύντομα θα μάθαινα την αλήθεια.

Κατά τη διάρκεια της μιας ώρας που ακολούθησε έζησα κάτι πρωτόγνωρο. Επιδοθήκαμε και οι τέσσερις της ομάδας μου, με ζήλο στις δραστηριότητες και τις ασκήσεις του βιβλίου που είχε τυπωθεί ειδικά γι' αυτό το σκοπό, ενώ τα αστεία και τα γέλια ήταν χαρακτηριστικό της συνεργασίας μας. Όλοι μας με πρώτες και καλύτερες τη Μαρία και τη Δήμητρα επιστρατεύσαμε την εξυπνάδα, τη φαντασία και τη δημιουργικότητά μας, για να γράψουμε τις σκέψεις, τις ιδέες, τα όνειρα και τους φόβους μας, να λύσουμε τα κρυπτόλεξα και να φτιάξουμε τη δική μας ιστορία. Μάλιστα, κι εμείς, όπως όλοι οι άνθρωποι, θέλαμε να είμαστε όσο το δυνατόν καλύτεροι και γρηγορότεροι, ώστε να ξεπεράσουμε τις υπόλοιπες ομάδες. Ακόμη, φαινόταν ότι ήρθαμε αμέσως κοντά μ' αυτά τα κορίτσια, αφού ζητούσαν τη βοήθεια τόσο τη δική μου όσο και της Μαρίνας από το 4^ο Λύκειο, αν τη χρειάζονταν, ενώ ρωτούσαμε ο ένας τον άλλο για τα ενδιαφέροντά μας και τις προσδοκίες που τρέφουμε για το μέλλον. Μετά το πέρας των δραστηριοτήτων τα μέλη των ομάδων σκορπίστηκαν, για να γνωριστούν και με άλλα παιδιά, γεγονός που μου άρεσε πάρα πολύ, αφού ήθελα να μιλήσω με αγόρια και κορίτσια από τα δύο σχολεία, ώστε να μοιραστούμε τις εντυπώσεις μας.

Η εμπειρία αυτή ήταν μια εμπειρία ζωής, χωρίς να θέλω να υπερβάλλω. Όχι μόνο γνώρισα νέους και ξεχωριστούς ανθρώπους, αλλά ανέπτυξα μαζί τους στενούς και ισχυρούς δεσμούς. Η λύπη και ο οίκτος που περίμενα να νιώσω δε με άγγιξαν ούτε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, αφού το κυρίαρχο συναίσθημα που με διακατείχε και με διακατέχει ακόμη και τώρα, καθώς σκέφτομαι εκείνη την ημέρα, είναι η αγάπη. Απλή και ανιδιοτελής αγάπη όχι προς πλάσματα που θεωρώ ότι τα αδίκησε η μοίρα, αλλά προς ανθρώπους περήφανους και αξιοπρεπείς, διαφορετικούς, αλλά ίσους, οι οποίοι αποτελούν παραδείγματα προς μίμηση, αφού, όπως μας εξήγησαν οι υπεύθυνοι καθηγητές τους αυτής της δράσης αργότερα, αλλά και όπως το κατάλαβα εγώ, τα παιδιά αυτά δε μπορούν να αισθανθούν φθόνο και μίσος, παρά μόνο αγάπη. Σκεπτόμενος αυτή μου τη διαπίστωση και ενθουμούμενος τους έντονους ανταγωνισμούς των παιδιών στα Γενικά Λύκεια, που μερικές φορές καταλήγουν ακόμα και στη βία, ζηλεύω τα άτομα αυτά και αναρωτιέμαι, μήπως τελικά το όποιο «πρόβλημά» τους είναι δώρο του Θεού στα ίδια και στους ανθρώπους, για να μας δείξει πώς είναι μια πραγματική κοινωνία αλληλεγγύης.

Επιπροσθέτως, αντιλήφθηκα ότι πρέπει επιτέλους να μας παρασχεθεί Παιδεία με όλη τη σημασία της λέξης. Πρέπει να διδαχτούμε και να ενστερνιστούμε τις έννοιες της διαφορετικότητας, του αλληλοσεβασμού, της ισότητας, της ποικιλομορφίας και της δημοκρατίας, τις έννοιες της αλληλεγγύης, της ενότητας, της προσφοράς και της συμπαράστασης και, φυσικά, την έννοια της ΑΓΑΠΗΣ προς το συνάνθρωπο.

Επιπλέον, προσωπική μου άποψη είναι πως κάποια από αυτά τα παιδιά θα μπορούσαν να φοιτήσουν στα γενικά σχολεία και να ενσωματωθούν, έτσι, πιο εύκολα στην κοινωνία. Τροχοπέδη σε αυτή την ενσωμάτωση δεν αποτελούν τα παιδιά, αλλά

η δομή και η οργάνωση του εκπαιδευτικού συστήματος, το οποίο πρέπει να αναδιοργανωθεί ριζικά και όχι επιφανειακά, όπως συμβαίνει δεκαετίες τώρα, ώστε να συμπεριλάβει στους κόλπους του κι άλλες κοινωνικές ομάδες, οι οποίες μόνο θετικά μπορούν να επηρεάσουν το κοινωνικό σύνολο.

Γιάννης Αθανασόπουλος, μαθητής Β' Λυκείου, μέλος της δράσης του προγράμματος Αγωγής Υγείας του 5^{ου} Λυκείου «Εγώ γίνομαι ο άλλος κι ο διαφορετικός»